

Jednou na útěku,
vždycky na útěku

Helena Kratochvílová

Jednou na útěku, vždycky na útěku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Helena Kratochvílová
Jednou na útěku, vždycky na útěku – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ **pointa**

Jednou na útěku, vždycky na útěku

Helena Kratochvílová

Milovaným rodičům a váženým přátelům s úctou
věnuje a za podporu děkuje

Helena Kratochvílová

I.

„Tak tady můžete bydlet, než si najdete něco lepšího,“ řekl inženýr Vojtěch Kryšpín, vedoucí bio chovu hovězího dobytka v Jaroníně, své nové pracovní síle. Trochu se divil, kde se tady ta ženská z města vyloupila, ale děkoval za to pánu bohu. Účetní potřeboval jako sůl a nikdo z místních se k tomu nehodil. Lidé, kteří měli na víc, do práce dojížděli jinam.

„Trochu si to vylepšíte, chlapi vám pomůžou, teplá voda teče a na víkend vám sem dáme přímotop. Účtárnu vám ukážu zítra, je tam trochu... no, je to tam trochu nepřehledné. Ale s vaší praxí to zvládnete. Tak dobrou první noc.“

Položil klíče na stůl pamatující zjevně odsun Němců z této části Šumavy a odporoučel se.

Daniela osaměla. Pečlivě zamkla dveře a těžce do sedla na svůj kufr. Nohou odsunula tři tašky podobné těm, v nichž Vietnamci příčinlivě zásobovali své tržnice, a s povzdechem se rozhlédla. Pokojík, kterému se zde honosně říkalo garsonka, byl čtyři kroky široká nudle s výhledem na zeď sousední hospody.

Na okně sice visela špinavá záclona nedosahující ani k parapetu, ale závěsy žádné. Bude nutné je opatřit jako bod číslo jedna, pokud nechce, aby jí místní pivaři koukali doslova až do postele. Zdi by taky potřebovaly alespoň vybělit, ale to teď nezvládne. Koupí pár plakátů a odlupující se omítku prostě schová. Kladívko a hřebíky tu snad někde najde. Kuchyň tu není jenom lednice s mikrovlnkou a jednoploténkový vaříč. No... alespoň neztloustne. Co koupelna? Vstala a šla se podívat. Vidina teplé vody lákala. Co vůbec nelákalo, byl závan plísně, a sprchový kout, který už nemohl být menší. Ještěže nejsem velká, pomyslíla si. Pustila sprchu naplno, aby zmizel plesnivý pach, a šla vybalit kosmetiku. Vůně levandule to snad přetluče. Nebo se o to alespoň bude snažit.

Z první velké tašky vybalila deky a povlečení. Várenda sice taky pamatovala lepší časy a bylo zjevné, že na ní nespával jeden člověk, ale byla čistá. Daniela si připravila lůžkoviny, rozsvítila malou lampičku na nočním stolku a šla prozkoumat toaletu umístěnou vedle koupelny. Místnůstka by vyhovovala svému účelu, kdyby se daly zavřít dveře. Navíc už měla obyvatele: v koutě za mísou sídlil pavouk. Bylo znát, že není zvyklý na vyrušování. Daniela nechápala, z čeho tam ten tvor může žít. Ale když ho tak chvíli pozorovala, prvotní impuls bacit ho novinami se vytratil. Chudák, já se odsud dostanu, někdy a nějak, ale on...

Utrhla kus toaletního papíru, nasypala na něj trochu cukru a malinko ho navlhčila: „Hele, nevím, co

jíš, ale já si taky nemůžu vybírat. Žij si tu, nelez mi to postele a já zapomenu na biolit. Platí? Budu ti říkat Karle.“

Karel přešlápl na svých dlouhých nohách a zdálo se, že proti téhle podnájemkyni celkem nic nenamítá. Možná ji časem naučí i chytat mouchy.

Za okny houstla tma a na Danielu padala tíseň. Nemělo smysl něco dalšího vybalovat, skříň bude muset nejdřív vymýt, možná má také pár obyvatel s tykadly nebo větším počtem nožiček. Byla unavená. Nejlíp bude se umýt a s knížkou a pytlíkem gumových medvídků zalézt do postele. Zítra ji čeká těžký den.

Vlastní příkrývky trošičku odstranily pocit cizoty, na řádky knížky se ale nedokázala soustředit. Opřela se pohodlněji o polštáře a zahleděla se do temného obrysu okna. Co tu sakra vůbec dělám? Jak jsem se vůbec mohla dobrovolně odstěhovat z města do vesnice, kde je víc krav než lidí? Jak to zítra zvládnou? Nemám se kam vrátit, budu to prostě muset zvládnout a budu tu teď muset žít. Než něco vymyslím. Najdu cestu, najdu, ale teď se tu musím chvíli schovat. Chvíli? Trpce si přiznala, že realita je spíš v rámci roku.

Nebyla tak docela pravda, že by se neměla kam vrátit – po rodičích, které jí vzala autonehoda, zdědila třípokojový byt na sídlišti. Sídlíště ale neměla ráda, netoužila být jedním z dvaceti tisíc lidí napaných do většího množství paneláků, než jich na daném prostoru původně mělo stát, a tak byt pro-

najímala vždy na dva semestry partám studentů. Nájemné, které jí platili, stačilo na to, aby si mohla sama najmout malý moderní útulný byt s vyhlídkou na řeku a zeleň největšího městského parku. Cítila se tam mnohem lépe, neviděla všude stíny zeměřských rodičů.

Zhasla, ale myšlenky se odmítaly zklidnit do spánku. Vracely se v čase a nekompromisně připomínaly Danieliny chyby, její bezbřehou naivitu. Chodila jsi skoro deset let s ženatým chlapem, vyčítaly jí, a tolik slušných kluků o tebe stálo. Ale ti už jsou dneska taky ženatí, a ten tvůj Bivoj, pardon, Marek, se nikdy nerozvede. Jak jsi mohla být tak hloupá, tak pitomá, copak to nevidíš kolem sebe? Chtějí si užít, chtějí do náruče mladší ženskou, než mají doma, ale v podstatě nic měnit nechťejí. Od ženy a dětí se nehnou. A možná, možná že to tak má i být. Asi určitě.

Děti jsou děti, ty nevyměníme za nic na světě. Ale ty, huso ani na pekáč dobrá, jsi mu věřila, že za rok, za dva, až děti odmaturojí, až, až... až přišel s prosbou, abys čekala ještě pět let, protože lékaři jeho ženě víc času nedávají. Že ji v dané situaci prostě nemůže opustit. Zase jsi mu věřila. Čekala jsi a čekala, na dny a noci, které si pro tebe vyšetřil. Byly krásné, ty noci, ano, ale tobě utíkal čas, a dneska jsi sama v tomhle ani ne bytě, sama s pavoukem, protože ti konečně došlo, že ti lže. Proč ses nepřesvědčila dřív, jak je na tom jeho žena? Má metrák a mohla by se zapráhnout do pluhu, a to by Přemysl Oráč stihl tu bájnou brázdu v pohodě doorat... No tak teď to máš,

minula ti čtyřicítka, děti nemáš, protože on už je měl, místo jsi pustila, abys Marka, svého milého přítulného šéfa, neměla na očích. Podnám jsi taky pustila, aby tě nenašel. Do bytu po rodičích se taky vracet nechceš, on ví, kde je. Věděl by, jak tě dostat zpátky. Milovala jsi ho. A možná, že kdyby byl blízko...

Tak sis vybrala, jsi tady. Fakt romantika. Vlevo krávy, vpravo krávy, nahoře les s nějakou divnou boudou, a ta účtárna, to bude taky asi síla. Budeš mít kliku, když tě nezavřou. Ale nelituj se, máš, co jsi chtěla, tak teď plať.

Daniela zírala široce otevřenýma očima do tmy. Z města byla zvyklá na noční zvuky, nikdy nebylo úplné ticho. Sem tam bylo slyšet projíždějící auto, houkání sanity, odbíjení zvonů. Tady bylo ticho a tma, žádná lampa v dosahu a nikdo další v tom podivném několikrát přestavěném objektu nebydlel. Byla tu sama. Dole byly kanceláře, v patře její garsonka a klubovna modelářů či koho. Kolem druhé pokusy usnout vzdala. Rozsvítila a zapnula počítač. Internet sem už naštěstí dorazil. Probírala náhodné stránky, až se její únavou zarudlé oči zastavily na nabídce: „Jste singl a máte toho už dost? Obráťte se na nás, diskrétně a spolehlivě vám najdeme toho pravého, vaše www.seznamka.cz.“

Daniela nad tím chvíli přemýšlela. Ale co, podívat se může. Za to nic nedá. Klikla na adresu a nestačila žasnout. Je jen jednou z mnoha ztracených duší. Tolik lidí někoho hledá? I když pomínula rubriku nezávazný sex, osamělých hledajících bylo hodně.

Někteří určitě lžou. Jako její Marek. Ale třeba je tam schovaný i někdo, kdo teď taky zírání do tmy a marně se snaží usnout. Povzbudilo ji to. Zítra se na to podívá. Nebo pozítří. Jak se zdá, díky internetu není člověk tak úplně sám ani v místě, připomínajícím mírně prokácený Boubínský prales.

Oči se jí konečně začaly zavírat a propadla se do úlevného spánku.

II.

Druhý den ji z postele nevyhnal její věrný nepřítel budík, ale krmičky, které se přicházely postarat o nedočkavé krávy. V hlavě se jí ozvala prastará ženská otázka, co na sebe. Sukně může nechat v tašce, boty na podpatku taky, a hodit je nahoru na skříň. Natáhla si džíny, modrý svetr a teplou vestu. Tu tady asi užije, podzim už přichází, doprovázený nejen milou vůní padajícího listí, ale i méně příjemným pachem hnoje. Sportovní boty našťestí měla a do účtárny snad nemusí v gumákách. Pusu přetáhla rtěnkou, oči řasenkou, ustlala a vydala se na průzkum.

V kanceláři se už našťestí svítilo. Zaklepala a vešla. Inženýr Kryšpín seděl za stolem přetékajícím papíry. Překvapeně zvedl hlavu.

„Takhle brzo vstávat nemusíte, paní Valerová, vlastně vám můžu zařídit pohyblivou pracovní dobu. Snídala jste? Pekaři už tu byli a nechávají nám tu plato pečiva, když jedou do vsi. Kafe je na policiče vlevo.“

Daniela se vděčně usmála, teplá houska nebo kobliha by nebyly pro začátek špatné. Kryšpín zapnul varnou konvici a Daniela se rozhlížela kolem. Jestli tady někdo dělal účty, tak už sedí na Borech. Nebo, zadoufala, je tu ještě jedna místnost, kam se tenhle chaos přesouvá a postupně likviduje?

Její naděje se rozplynuly velice rychle. Kryšpín se zvedl ze židle a ukázal na stůl.

„Tak tohle bude teď vaše. Já jsem stejně nejvíc v terénu. Dám si sem jen něco menšího.“

Daniele nebylo jasné, kam by do toho bince chtěl přidat cokoli většího než krabici od bot, ale to Kryšpínovi zjevně hlavu nezatěžovalo. Odsunul část papírů stranou, na volný prostor postavil talíř s teplými loupáky a pokračoval: „Tady v té krabici by měly být papíry vyřízené, ale jestli je máme v počítači, to nevím, tady to by se mělo zaplatit, asi už jsme trochu ve skluzu, tohle je nejnovější. Počítač by měl fungovat, kopírka taky, tak si to tu prohlédněte, já musím za ženskýma ven. Jo, a někde tu je služební mobil, moment, já ho prozvoním, vlastně ne, bude asi vybitý. No... nic si z toho nedělejte, tady stačí křiknout z okna a někdo se už ozve.“

Povzbudivě se na Danielu usmál, popadl do ruky jeden loupák a už byl ze dveří. Daniela si připadala jako v Jiříkově vidění. Napadlo ji, že nejlepší způsob, jak tuhle spoušť zlikvidovat, by bylo upustit hořící sirku do koše přetékaajícího papíry a nepospíchat s voláním místních dobrovolných hasičů.

Ale co ty chudinky krávy? Všude je seno a sláma,